

Huslejens Højde, og hvad Skatterne angaar, ser vi jo, at København og Frederiksberg, for hvis Vedkommende det højeste Stedstillæg skulde gælde, staar saare godt, hvorimod der efter alles Mening vil blive en meget stærk Stigning i Skatterne for Tjenestemændene ude i Landkommuner og smaa Provinsbyer.

Jeg skal ikke opholde mig ved ret mange af Lovforslagets Enkeltheder. Dog bliver jeg nødt til at nævne Pensionsfradraget, der i Lovforslaget foreslaas forhøjet fra 2½ til 3 pCt. Det er ikke, fordi jeg mener, at et Pensionsbidrag af 3 pCt. er for højt i Forhold til det Gode, der opnaas ved Pensionen, men jeg maa dog sige, at naar man foretager en saa kraftig Nedsækning af Tjenestemændenes Lønninger og samtidig foreslaar at forhøje Pensionsbidraget med ½ pCt., forekommer det mig, at den Begrundelse, der gives i Bemærkningerne til Lovforslaget, er lidt vel flot, idet Forslaget begrundes med Ønsket om at lette Udregningen. Jeg tror, at de Menesker, der har med dette at gøre, lige saa godt vil kunne regne med fem halve som med tre hele, og den foreslaaede Forhøjelse af Pensionsbidraget vil dog, hvis den gennemføres, betyde, at f. Eks. en Assistent paa lavest Lønning faar en Ekstraudgift paa 11 Kr. om Aaret og en Landsbylærer med højeste Alderstillæg en Ekstraudgift paa 22 Kr. Jeg ved, at disse smaa Udgifter kan overkommes, men naar de paalægges som ekstra Ydelser paa samme Tid, som man tager saa meget bort af Konjunkturtillæg og Dyrtidstillæg, vil de alligevel mærkes som en Byrde.

Endelig skal jeg gøre en almindelig Bemærkning om de særlige Ydelser, der omhandles i Lønningslovens tredie Del, hvor det foreslaas at tage 2,6 Millioner af de særlige Ydelser til Tjenestemændene: Dagpenge, Timepenge, Køre- og Sejlepenge, Rangergodtgørelse, og hvad nu alle disse Tillæg hedder. Jeg vil minde om, at Principperne for disse særlige Ydelser er grundig gennemgaaet af den store Sparekommission af 1921, og den Revision, der da fandt Sted, skete med Tilslutning af alle Partier. Ved denne Revision blev disse særlige Ydelser fastsat saaledes, at de reguleres efter Pristallet. Derfor vil jeg mene, at det er for haardt nu at nedskære disse særlige Ydelser, der faktisk er gaaet ind som Led i de paa-gældende Tjenestemænds Lønninger.

Ud fra de Synspunkter, jeg her har gjort gældende angaaende vor Stilling til Lovforslagets Hovedpunkter, kan jeg til-

sige mit Partis Støtte til at naa et Resultat under de kommende Forhandlinger.

Axel Dam: Naar jeg tager Ordet for at udtale mig om det foreliggende Lovforslag, maa jeg begynde med at sige, at kun jeg selv hæfter for mine Udtalelser. Jeg har intet Mandat, hverken fra mine Vælgere eller fra min eneste Partifælle i dette høje Ting, til at indtage et forud bestemt Standpunkt i Lønningsspørgsmaalet udover, hvad der maa ligge i de retsmoralske Principper, jeg har ladet mig vælge paa. Jeg kan altsaa ikke paaberaabe mig nogen talmæssig Styrke af Vælgerstemmer, der kunde give mine Udtalelser Vægt, men maa nøjes med den tvivlsomme Art af Styrke, som Henrik Ibsen sigter til, naar han siger, at den Mand er den stærkeste, der staar mest alene. Min isolerede Stilling i dette høje Ting skal imidlertid ikke afholde mig fra at udtale min Mening om det foreliggende Lønningslovsforslag — jeg kunde næsten fristes til at sige: det Misfoster af en Lønningslov, hvis det er tilladt, ellers maa jeg nøjes med at tænke det.

Det er ikke saa meget Nedsækningen, jeg her tænker paa, skønt jeg finder, at den i Virkeligheden er rettet mod dem, der mindst kan taale det, Aldersrentenydere og Invalidere, men jeg vil gerne se lidt paa Principperne i det foreliggende Lovforslag. Noget, der kan kaldes et Lønningsprincip, er det overhovedet ikke muligt at finde i Lovforslaget. Allermindst det Princip, som er blevet Tidens Slagord: Lige Løn for lige Arbejde, der jo ogsaa er temmelig vanskeligt at praktisere, naar det gælder Embedsløn, der, som jeg skal søge at vise, ikke er ganske det samme som Arbejdsløn. Saa længe Kravet om lige Løn for lige Arbejde kun betyder samme Pris for samme Vare, er det ikke egnet til at vække Modsigelse hos noget tænkende Væsen. Hvor Arbejdsydelsen ligefrem kan vurderes i det enkelte Arbejdsprodukt, vil dette af sig selv give lige Løn for lige Arbejde. Gode og daarlige Støvler f. Eks. kan ikke holde samme Pris, thi Kunderne skal nok vide at affive en Praktisering af det Ligelønskrav, der gaar ud paa Ligeløn i Form af samme Pris for godt og daarligt Skomagerarbejde. Er Arbejdet derimod af mere aandelig Art, saa det ikke saa let kan udstykkes, udmaales og vurderes enkeltvis i Penge, fordi dets Kvalitet beror paa dybere personlige Egenskaber, f. Eks. paa det samlede Overblik over Gerningen, som er nødvendig i et Livskald, saaledes ogsaa